

EKSİK

Kaç yaşındayken buraya geldiğimi bilmiyorum ama geldiğimden beri bu yerden dışarıya çok az çıktım. Ailemi hiç görmedim, buradaki büyük çoğunluk da görmemiş zaten, o yüzden kendimi yalnız hissetmiyorum.

Annemle babamı hiç görmediğimi söylemiştim, ama görmüş tanımış olsaydım bile en fazla buradaki manevi annem babam kadar sevebilirdim gibime geliyor. Emin değilim, nasıl bir duygu hiç bilmiyorum çünkü. Herhalde ailem bırakmış beni buraya, belki de buraya getirilmek zorunda kalmışım, onlara kızmıyorum.

Henüz küçüğüm ama büyüyünce kendi ruh ve “beden” ikizimi bulacağıma eminim. Sık sık bunu düşünüyorum, buradaki annem ve babam gibi mutlu olacağız biz de. Onlar nasıl birbirini tamamlamışsa biz de onunla tamamlayacağız. İnsanlar bunun için doğmamış mı zaten? Birbirlerini tamamlamak için. Kusursuz olsaydık sevmeyi de öğrenemezdik. Kendini kusursuz sanan insanlar, tamamlanmamış yönleri olduklarını düşünmedikleri için ruh ve beden ikizlerini asla bulamazlar.

Bizler kusursuz değiliz, insan kusursuz değildir. Her insanın bir eksik yanı vardır. Kiminin bedenini kiminin ruhen... Bana seçim hakkı verilmiş olsaydı yine hastalıklı bir ruh yerine eksik bir bedeni seçerdim. Bundan asla rahatsız değilim. Ayaklarımı kullanamıyor olmam, düşünmemi engellemiyor. Çok güzel yazıp çok güzel konuşabiliyorum. Hem ben buna alıştım, doğarken eksik doğmuş olmak, bu hayatta insanın önüne belli hedefler çiziyor bence. Öncelikle beni “tamamlayacak” biri olmalı hayatımda, belki de yanlış düşünüyorum ama bedeni benim gibi eksik olmalı. Birbirimizi anlamamız için bunu gerekli görüyorum, bedeni tam ama akli yarım insanların size besleyebileceği tek duygu acı olmak oluyor. Ben kimse bana acısın istemiyorum, ben halimden şikâyetçi ya da mutsuz değilim, aksine şükrediyorum. Ya duygusuz, düşünemeyen ve insanlara karşı hoşgörüsüz ve önyargılı biri olsaydım?

Bedeninizdeki herhangi bir eksiklik sizi durmadan düşünmeye itiyor. Kusursuz bedenleri görüp “onlar mı fazla, ben mi eksikim?” diye düşünüp duruyor, işin içinden çıkamıyorsunuz. Bedeni tam olup da size bakışlarında okunan ‘acıma’ ‘küçümseme’ gibi duygulardan sonra bir kanıya varıyorsunuz, siz farklısınız. Aynı canlı türünün farklılaşması gibi bir şey bu... Onlar düşünemiyor, eksik olmayı siz seçmediniz, bir seçim hakkınız yoktu. Doğarken eşit değildiniz, belki de sonradan bir felaketle bu hale geldiniz. Onlar DÜŞÜNEMİYOR. Dediğim gibi seçim hakkım olsaydı da düşünememektense eksik bir bedende sağlıklı bir düşünce sistemim olmasını öğlerdim.

Buradaki annem ve babam demiştim ya annem konuşamıyor, babamsa duymuyor. Anlaşabilmek için birinin konuşmasına diğerinin de duymasına gerek yok. Onlar gözleriyle anlaşıyor, birbirlerini gözleriyle seviyor ve yazıyorlar, yazıyorlar, yazıyorlar. Anlatamıyorlar belki ama gözlerinden okunuyor mutlulukları. Bedeni tam bir insanın doyumsuzluğu yok belki de bizde, onlara göre küçük şeyler bizim dünyamızda devrim belki de.

Günün birinde karşılaşacağıma inandığım biri var. Rüyamda yüzünü asla göremiyorum ama bedenini görebiliyorum. Ellerini kullanamıyor, ayaklarını kullanabiliyor. Tamamlıyor beni yani. Bir keresinde yine onu rüyamda görmüştüm. Bu kez araba kullanıyor, bir yere yetişmeye çalışıyorduk; arabanın pedalları sağ koltuğun altındaydı, direksiyon ise sol koltukta. Sol koltukta ben vardım, sağında o. Gülüyorduk. Mutluyduk, “eksik” olmayan birçok insanın yaşayamadığı bir duygudur bu.

Bu yerden dışarıya çok az çıktığımı söylemişim, çıkmaya korkuyorum çünkü. Ben burada mutluyum ama dışarı çıktığımda bana küçümser gözlerle bakan insanlar gördükçe kendimi garip belki de biraz mutsuz hissediyorum. Sokağın ortasında bağırarak istiyorum “Böyle olmayı ben seçmedim ama böyle olmaktan çekinmiyorum, bana öyle bakmayın ben de sizin gibi bir insanım; bazılarınızın beyni eksik, benimse bedenim ve inanın bana biraz düşünürseniz bence bu çok daha iyi.” diye. Herkes böyle değil tabii ki. Bazı insanlarla konuşurken de sanki insan olmak dışında her şeyi paranteze alıyorsunuz, ENGELLERİNİZİ paranteze alıp da konuşuyorsunuz, ikiniz de her şeyden önce İNSAN olduğunuzun bilincindediniz ve geri kalan hiçbir şeyi önemsemiyorsunuz. Böyle insanlar azınlıkta ama sokakta beyni yarım olan çok insan var o yüzden ben burada bana benzeyen insanlarla olmaktan rahatsız değilim.

Okuma yazmayı bana buradaki güzel insanlar öğretti. Bazıları gerçekten çok karamsar bütün gün hiçbir şey yapmadan oturuyor, kimisi ise yaşamayı öylesine seviyor ki hastalanmaktan bile korkuyor. Hayata baktığın pencere çok önemli, bunu anladım buradaki 14 yıllık kimine göre kısa kimine göre uzun hayatımda. Her gün yazmasam da haftada bir kez mutlaka yazacağım artık. Burada bana ve yaşıtılarına ders veren sevimli öğretmenler var, onlara da okutuyorum ara sıra. Çok beğeniyorlar, ben de gururlanıyorum ve bu biraz da ihtiyaç gibi bir şey sanırım. Yazdıkça rahatlıyorum çünkü ve kâğıda anlatmak, insanlara anlatmaktan çok daha kolay. Kâğıt sizi dinlemeyi biliyor, insanlar bilmiyor. Kâğıt sizi küçümseyemiyor ve kâğıt size acıyamıyor. Bol bol kitap okuyorum, bir keresinde Platon’ın mağara alegorisini okumuştum:

“Birtakım insan karanlık bir mağarada doğdukları günden beri mağaranın kapısına arkaları dönük, ayaklarından ve boyunlarından zincire vurulmuş olarak oturmaya mahkûmdurlar. Başlarını da arkaya çeviremeyen bu insanlar, mağaranın kapısından içeri giren ışığın aydınlattığı karşı duvarda, kapının önünden geçen başka insanların hayvanların ve taşıdıkları şeylerin gölgelerini izlemektedirler. Bu mahkûmların sahip oldukları bilgi onların gözleriyle ve kulaklarıyla kazandıkları duyuşsal bilgidir ve bu görsel bilgi duvardaki gölgelerin yani görünüşlerin bilgisidir. İçlerinden biri kurtulur ve dışarı çıkıp gölgelerin asıl kaynağını görür. Kendi de gördüklerine inanmaz. İnsan için yanılığlardan kurtulmak, eski alışkanlıkları terk etmek çok güç olduğundan o muhtemelen yeni duruma alışamayacak ve daha önce görmüş olduğu şeyler, ona daha gerçek görünmeye devam edecektir, tekrar içeri girip gördüklerini anlatmaya başladığında ise içerdekileri, duvardakilerin yansıma olduğuna ve gerçeğin ‘mağara dışında’ cereyan ettiğine inandırması olanaksızdır.”

Bu alegoriyi okuduktan sonra kendi hayatım için bir alegori oluşturmuştum kafamda. Bu yerden dışarıya hiç çıkmamışız diğer “eksiksiz” insanlarla hiç karşılaşmamışız gibi düşündüm. Biz de yeryüzündeki diğer insanları, kendimiz gibi mi sanırdık acaba? Karşılaştığımız herkes bizim gibi bir şekilde “fiziken” eksik olsaydı, diğer insanları da öyle mi sanırdık diye düşündüm. Sonra gerçekten herkesin böyle bir şekilde eksik olduğu bir dünya düşündüm. Herhangi bir şey yapabilmek için “beden” ikizini bulması gerekirdi herhalde herkesin. Kendini tamamlayan birilerini arar dururdu insanlar. Bir işte çalışacağı vakit “tamamlayıcısı”nı da yanında götürürdü mesela. İnsanlar birbirlerine ihtiyaç duyarlardı. “Eksiksiz” tek bir kişinin yapabileceği bir işi 2 kişi yapardı. Yani istihdam da artardı o zaman belki? Örneğin bir atölyede çalışan “bedeni” kusursuz insan sayısı 15’ken herkes bir şekilde eksik doğmuşsa bu sayı 30’a yükselirdi; çünkü insanlar bir işi yapabilmek için kendi tamamlayıcısına ihtiyaç duyardı.

Belki de fena olmazdı? İnsanlar “işbirliği”ni öğrenir, birlik beraberlikte yaşamanın tadına varırđı, insanlara değer vermeyi öğrenirdik. Belki biraz da çıkarıcı olurduk ama o kadarından zarar gelmezdi, şimdiki insanlık(!) kadar.

BİLGİLER:

Deniz TAHTACI

23 Aęustos 1994’te Ankara’da doğdum. Jale Tezer Koleji ve ankaya Lisesi mezunuyum. Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakóltesi Kamu Yönetimi Bölümü 1. sınıf öğrencisiyim.